

Качура Яків Дем'янович

Короткий життєпис

Яків Качура
(1897 — 1943)

Качура Яків Дем'янович — український письменник.

Народився 28 жовтня (за н. ст. — 9 листопада) 1897 року в с. Юрківка, тепер Тульчинського р-ну Вінницької області. Учасник 1-ї світової і Великої Вітчизняної воєн. У 1918 — 1922 рр. учителював. Закінчив 1925 року Київський інститут народної освіти.

Друкувався з 1923р. Належав до Спілки селянських письменників "Плуг", Всеукраїнської спілки пролетарських письменників.

Окремими виданнями вийшли оповідання "Дві сили", "Історія одного колективу" (обидва — 1925), збірки оповідань "Без хліба" (1927), "Похорон" (1929) та ін. В романі "Чад" (1929) освітлено події 1-ї світової і громадянської воєн. Сільським трудівникам, донецьким шахтарям і металургам присвятив роман "Ольга" (1931). В повісті "Іван Богун" (1940) показав боротьбу українського народу проти польської шляхти. У нарисах періоду Великої Вітчизняної війни відобразив епізоди фронтового життя, мужність, непохитну дружбу воїнів. У травні 1942р. в боях під ст. Лозовою Харківської області потрапив у полон, загинув у фашистському концтаборі в Донбасі в жовтні 1943р.

1977р. у с. Юрківці Я. Качурі відкрито пам'ятник (скульптор — М. П. Ковтун).